

THE LAST LIGHT ON

வாசற்படி 11

கடைசியாக எரியும் விளக்கு

பிழைத்திருப்பதற்கும் நிமிர்ந்து நிற்பதற்கும்
இடையே ஆழமான ஒரு வேறுபாடு உண்டு.

பிழைத்திருப்பது ஓர் உள்ளுணர்வு.

நிமிர்ந்து நிற்பது ஒரு தேர்வு.

இரண்டும் ஒன்றுதான் என்று பலர்
நினைக்கிறார்கள்.

அது உண்மையல்ல.

ஒரு மனிதன் ஒரு புயலிலிருந்து பிழைத்து, தன்
வாழ்நாளின் மீதியைத் தன் இடிபாடுகளின் மீது
படுத்தபடியே கழிக்கலாம்.

இன்னொருவன் அதே புயலைக் கடந்து,
எஞ்சியதைச் சேகரித்து, தொடர முடிவு
செய்யலாம்.

வேறுபாடு காயத்தில் இல்லை.

வேறுபாடு நிலையில் இருக்கிறது.

நீண்ட காலம், வாழ்க்கை என்பது முடிவுகள்
சம்பந்தப்பட்டது என்று நம்பினேன்.

பிறகு சோதனைகள் வந்தன.

வாழ்க்கை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகத்
தாக்குப்பிடிப்பது சம்பந்தப்பட்டது என்று
கண்டுகொண்டேன்.

அறவியல் தாக்குப்பிடிப்பு.

உணர்வுசார் தாக்குப்பிடிப்பு.

மனிதத் தாக்குப்பிடிப்பு.

எல்லாமே ஒத்துழைப்பதுபோல் தோன்றும்
ஆண்டுகள் உண்டு.

மனிதர்கள் வருகிறார்கள்.

வாய்ப்புகள் வளர்கின்றன.

திட்டங்கள் விரிவடைகின்றன.

எதிர்காலம் கூட நட்பான முகம் கொண்டதுபோல்
தோன்றுகிறது.

பிறகு வேறு ஆண்டுகள் வருகின்றன.

வேறுபட்ட ஆண்டுகள்.

நீங்கள் எதை விரும்புகிறீர்கள் என்று கேட்காத
ஆண்டுகள்.

உங்களால் எதைத் தாங்க முடியும் என்று கேட்கும்
ஆண்டுகள்.

அவை புகைப்படங்களில் தோன்றாத ஆண்டுகள்.

யாரும் கொண்டாடாத ஆண்டுகள்.

தொடர்ந்து செல்வதே முதன்மையான
வேலையாக மாறும் ஆண்டுகள்.

ஒவ்வொருவரிடமும் கற்பனையான ஒரு முறிவுப்
புள்ளி இருக்கிறது என்று கற்றுக்கொண்டேன்.

தங்களுக்குத் தாங்களே சொல்லிக்கொள்ளும் ஓர்
எல்லை.

“இது நடந்தால், என்னால் தாங்க முடியாது.”

“அதை இழந்தால், எல்லாம் முடிந்துவிடும்.”

“அந்தச் சோதனை வந்தால், நான் இடிந்து விழுவேன்.”

நானும் அப்படியே நினைத்தேன்.

பிறகு வாழ்க்கை, தன் வழக்கமான முரண்நகையுடன், சரிபார்க்க முடிவு செய்கிறது.

பெரும்பாலும் வியப்பூட்டும் ஒன்றைக் கண்டுகொள்கிறோம்.

நாம் கற்பனை செய்ததைவிட அதிகம் தாங்கக்கூடியவர்கள்.

அதிக வலிமையானவர்கள் அல்ல.

அதிகம் தாங்கக்கூடியவர்கள்.

வலிமை வீரர்களுக்கு உரியது.

தாங்குதல் சாதாரண மனிதர்களுக்கு உரியது.

காலையில் எழுபவர்களுக்கு.

தொடர்ந்து வேலை செய்பவர்களுக்கு.

மருத்துவச் சந்திப்புகளை எதிர்கொள்பவர்களுக்கு.

கட்டணச்சீட்டுகள்.

பொறுப்புகள்.

இல்லாமைகள்.

அச்சங்கள்.

இருந்தும் முன்னே செல்ல வழி காண்பவர்களுக்கு.

பிழைத்திருப்பதில் அவர்களே உண்மையான
வல்லுநர்கள்.

என் வாழ்நாளில், கைவிடுவதற்கு மிகச் சிறந்த
காரணங்கள் இருந்திருக்கக்கூடிய மனிதர்களைச்
சந்தித்தேன்.

எனக்கு எப்போதும் இருந்ததைவிட அவர்களுக்கு
மிக அதிகமான காரணங்கள் இருந்தன.

ஆனாலும் அவர்கள் தொடர்ந்தார்கள்.

அவர்கள் நம்பிக்கைவாதிகள் என்பதால் அல்ல.

அவர்கள் அப்பாவிகள் என்பதால் அல்ல.

அவர்கள் வலியைப் புறக்கணித்ததால் அல்ல.

யாரோ தங்களைச் சார்ந்திருந்ததால் அவர்கள்
தொடர்ந்தார்கள்.

ஒரு மகள்.

ஒரு மகன்.

ஒரு தாய்.

ஒரு கணவர்.

ஒரு மனைவி.

ஒரு நண்பர்.

ஒரு சமூகம்.

கடமை, சில சமயம், பண்பு மட்டுமே கொண்டிராத
ஒரு வலிமையை உருவாக்குகிறது.

உங்களுக்காக மட்டும் வாழாதபோது, நீங்கள்
அதிகம் தாங்கக்கூடியவராகிறீர்கள்.

அதிக மகிழ்ச்சியானவராக அல்ல.

காயப்படுத்த முடியாதவராக அல்ல.

அதிகம் தாங்கக்கூடியவராக.

வாழ்க்கையில், உங்களுையே இப்படிக் கேட்பதை நிறுத்தும் ஒரு புள்ளி உண்டு:

“இது ஏன் எனக்கு நடக்கிறது?”

அப்போது இப்படிக் கேட்கத் தொடங்குகிறீர்கள்:

“இப்போது நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?”

இந்த மாற்றம் நிகழும்போது, ஏதோ ஒன்று மாறுகிறது.

துன்பம் மறைவதில்லை.

ஆனால் அது முதன்மைப் பாத்திரத்தை இழக்கிறது.

மேடை மீண்டும் செயலால் நிரம்புகிறது.

நிகழ்காலத்தால்.

அடுத்த அடியால்.

கடந்து வந்த பாதையைக் கவனிக்கும்போது, தீர்மானகரமான கணங்கள் பெரும் வெற்றிகளின் கணங்கள் அல்ல என்று உணர்கிறேன்.

அவை பெரும் தாக்குப்பிடிப்புகளின் கணங்கள்.

நான் களைத்திருந்த நாட்கள்.

நான் அஞ்சியிருந்த நாட்கள்.

நான் கைவிட்டிருந்தாலும் யாரும் என்னைக் குறை சொல்லியிருக்க முடியாத நாட்கள்.

ஆனாலும், எப்படியோ, நான் தொடர்ந்தேன்.

எப்போதும் நன்றாக அல்ல.

எப்போதும் நேர்த்தியுடன் அல்ல.

எப்போதும் துணிவுடன் அல்ல.

ஆனால் நான் தொடர்ந்தேன்.

இன்று, முழுமையான கதையாடல்களை நான் நம்புவதில்லை.

ஒருபோதும் ஐயம் இருந்ததில்லை என்று சொல்லும் மனிதர்களை நான் நம்புவதில்லை.

விரிசல்கள் இல்லாத வாழ்க்கை வரலாறுகளை நான் நம்புவதில்லை.

ஓர் எளிய காரணத்துக்காக.

அவை இல்லவே இல்லை.

ஒவ்வொரு மனிதனும் கண்ணுக்குத் தெரியாத போர்களின் ஒரு பெட்டகத்தைத் தனக்குள் சுமக்கிறான்.

சில வென்றவை.

சில தோற்றவை.

சில இன்னும் முடியாதவை.

முதிர்ச்சி என்பது அவற்றை ஒழிப்பதில் இல்லை.

அவற்றுடன் வாழக் கற்றுக்கொள்வதில் இருக்கிறது.

காலப்போக்கில் இன்னொன்றையும் புரிந்துகொண்டேன்.

தழும்புகள் வலிமைக்கு எதிரானவை அல்ல.

அவை அது இருப்பதற்கான சான்று.

தடங்கள் இல்லாமல் யாரும் வெகுதூரம்
செல்வதில்லை.

வழியில் எதையாவது விட்டுச் செல்லாமல் யாரும்
உண்மையில் காலத்தைக் கடப்பதில்லை.

நாம் காயப்படுவோமா என்பது கேள்வி அல்ல.

அதன் பிறகு என்ன செய்வோம் என்பதே கேள்வி.

நம்மை மூடிக்கொள்வோமா?

கசப்பானவர்களாக ஆவோமா?

உலகத்தின் நீதிபதிகளாக மாறுவோமா?

அல்லது எல்லாவற்றையும் மீறி மனிதர்களைத்
தொடர்ந்து நம்புவோமா?

எனக்கு இதுவே மிகக் கடினமான சோதனையாக
இருந்தது.

தொடர்ந்து வாழ்வது அல்ல.

தொடர்ந்து நம்புவது.

தொடர்ந்து நம்பிக்கை வைப்பது.

தொடர்ந்து கட்டுவது.

தொடர்ந்து நேசிப்பது.

திறந்த மனத்துடன் இருப்பதைவிடத்
தற்காத்துக்கொள்வது மிக எளிது.

எப்போதும் கிடைப்பவராக இருப்பதைவிட
ஏளனவாதியாக மாறுவது மிக எளிது.

தொடர்ந்து முன்னேறுவதைவிடப் பின்வாங்குவது
மிக எளிது.

ஆனாலும் நான் அறிந்த மிகச் சிறந்த வாழ்க்கை
எப்போதும் அச்சத்தின் எதிர்ப் பக்கத்திலேயே
இருந்திருக்கிறது.

ஒருவேளை நிமிர்ந்து நிற்பதன் உண்மையான
அர்த்தம் இதுதான்.

காயப்படுத்த முடியாதவராக இருப்பது அல்ல.

வெல்ல முடியாதவராக இருப்பது அல்ல.

முழுமையானவராக இருப்பது அல்ல.

நாம் யாராக ஆவோம் என்பதைக் காயங்கள்
தீர்மானிக்க அனுமதிக்க மறுப்பது.

திரும்பிப் பார்க்கும்போது, புயல்களைத் தவிர்த்த
ஒரு மனிதனை நான் பார்க்கவில்லை.

அவற்றைக் கடந்த ஒரு மனிதனைப் பார்க்கிறேன்.

சிலவற்றை நன்றாக.

சிலவற்றை மோசமாக.

சிலவற்றுக்குள் தன் துண்டுகளை விட்டுவிட்டு.

ஆனால் அவற்றைக் கடந்து.

இறுதியில், ஒவ்வோர் இருப்பும் ஒரே ஒரு
கேள்வியால் மதிப்பிடப்படுகிறது என்று
நம்புகிறேன்.

எவ்வளவு உயரம் ஏறினீர்கள் என்பது அல்ல.

எவ்வளவு வைத்திருந்தீர்கள் என்பது அல்ல.

எவ்வளவு கொண்டாடப்பட்டீர்கள் என்பது அல்ல.

மற்ற எல்லாம் பறிக்கப்பட்டபோது எது எஞ்சியது என்பதே.

என் பதில் எனக்குத் தெரியும்.

அது ஒரு வீரப் பதில் அல்ல.

அது ஓர் அசாதாரணமான பதில் அல்ல.

அது ஒரு மனிதப் பதில்.

இழப்புகளுக்குப் பிறகு.

தவறுகளுக்குப் பிறகு.

நோய்களுக்குப் பிறகு.

பிரிவுகளுக்குப் பிறகு.

அச்சங்களுக்குப் பிறகு.

காலத்துக்குப் பிறகு.

நான் இன்னும் இங்கே இருக்கிறேன்.

இன்னும் நிமிர்ந்து நின்றபடி.